

A philosophical argument for the beginning of time

JACOBUS ERASMUS / LAUREANO LUNA

ABSTRACT: A common argument in support of a beginning of the universe used by advocates of the *kalām* cosmological argument (KCA) is the argument against the possibility of an actual infinite, or the “Infinity Argument”. However, it turns out that the Infinity Argument loses some of its force when compared with the achievements of set theory and it brings into question the view that God predetermined an endless future. We therefore defend a new formal argument, based on the nature of time (just as geometrical reasoning is based on the nature of space), which addresses more directly the question of beginningless time.

KEY WORDS: *Kalām* cosmological argument, predetermined future, Benardete paradox, Yablo paradox, recursive determination rule, normal time, beginningless time

Filozofski argument za početak vremena

JACOBUS ERASMUS / LAUREANO LUNA

SAŽETAK: Uobičajeni argument u prilog početka svemira koji koriste zastupnici *kalām* kozmološkog argumenta (KCA) jest argument protiv mogućnosti aktualne beskonačnosti ili “argument beskonačnosti”. Pokazuje se, međutim, da argument beskonačnosti gubi nešto od svoje snage kada ga se uspoređi s postignućima teorije skupova i da dovodi u pitanje shvaćanje da je Bog predeterminirao beskonačnu budućnost. Stoga branimo novi formalni argument koji se temelji na naravi vremena (upravo kao što se geometrijsko rasuđivanje temelji na naravi prostora), a koji pitanje o vremenu bez početka (*beginningless time*) razmatra na izravniji način.

KLJUČNE RIJEČI: *Kalām* kozmološki argument, predeterminirana budućnost, paradoks Benardete, paradoks Yablo, pravilo rekurzivne determinacije, normalno vrijeme, vrijeme bez početka.

Meet Helene Druskowitz

LUKA BORŠIĆ / IVANA SKUHALA KARASMAN

ABSTRACT: The article introduces the Austrian woman philosopher of Croatian origin, Helene Druskowitz (1856–1918). After providing an overview of her life and publications, we present two main lines of her philosophical thought. The first is her original attempt to create a systematic doctrine that should replace religion: an anti-materialist monistic system in which there is an “Over-Sphere” as an ideal unattainable for everything related to matter. We can approach the “Over-

Sphere” only by distancing ourselves from anything material. This presupposes a fundamental social reform: for Druskowitz, it is sexual reform. Women are much more intellectual and spiritual beings than men: by abandoning the patriarchy and giving absolute priority to women, society as a whole would come closer to the ideal Over-Sphere. In its radical form, this would require the complete separation of men from women, leading to the extinction of the race, with women as leaders in death. The second line of her philosophical thought – her position on free will – is less original. According to Druskowitz, the ideal of free will is an oriental idea that was adopted by Christian theology, and from there it spread into philosophy. Druskowitz fully accepts Schopenhauer’s critique of libertarianism, but tries to elaborate on the possibility of responsibility as a mental by-product of nature despite the lack of free will.

KEY WORDS: Helene Druskowitz, Friedrich Nietzsche, free will, radical feminism, pessimism, Over-Sphere.

Upoznajte Helenu Druskowitz

LUKA BORŠIĆ / IVANA SKUHALA KARASMAN

SAŽETAK: U članku se predstavlja austrijsku filozofkinju hrvatskog porijekla Helene Druskowitz (1856-1918). Nakon pregleda njezina života i objavljenih radova, prikazujemo dvije glavne linije njezine filozofske misli. Prva je njezin originalni pokušaj stvaranja sustavnog nauka koji bi trebao zamijeniti religiju: antimaterijalističkog monističkog sustava u kojemu postoji “nadsfera” kao ideal nedostižan svemu što je vezano uz materiju. Samo se odvajanjem od materijalnoga približavamo nadsferi. To pretpostavlja temeljitu društvenu reformu: za Druskowitz je to seksualna reforma. Žene su mnogo intelektualnija i spiritualnija bića od muškaraca: napuštanjem patrijarhata i davanjem apsolutnog prioriteta ženama, društvo u cjelini približilo bi se idealu nadsfere. U svome radikalnom obliku, to bi zahtijevalo potpuno odvajanje muškaraca od žena, što bi dovelo do izumiranja rase, pri čemu bi žene bile predvodnice u smrti. Druga linija njezine filozofske misli – njezino stajalište o slobodi volje – manje je originalna. Prema Druskowitz, ideal slobode volje orijentalna je ideja koju je prihvatila kršćanska teologija, a iz koje se proširila u filozofiju. Druskowitz u potpunosti prihvaća Schopenhauerovu kritiku libertarijanizma, ali pokušava razraditi mogućnost odgovornosti kao mentalnog nusprodukta prirode, usprkos nepostojanju slobode volje.

KLJUČNE RIJEČI: Helene Druskowitz, Friedrich Nietzsche, sloboda volje, radikalni feminizam, pesimizam, nadsfera.

Lockeov uvjet u kontekstu libertarijanske političke filozofije

PETAR ŠTURANOVIĆ

SAŽETAK: U ovom radu autor analizira teoriju vlasništva Johna Lockeja, osobito Lockeov uvjet pri prvobitnom stjecanju u prirodnom stanju (“da ostane dovoljno i podjednako dobro za druge”), te njezin utjecaj na libertarijansko učenje. Plodonosnu raspravu o Lockeovoj teoriji vlasništva pokrenuo je Robert Nozick, modificirajući Lockeov uvjet pri prvobitnom stjecanju koje je, po njemu, legitimno ako ne pogoršava poziciju drugih. Autor se bavi odbacivanjem Lockeova uvjeta u radikalnom desnom libertarijanizmu Rothbarda, Hoppea i Schmidta, odnosno prihvaćanjem oslabljenog uvjeta u konvencionalnom libertarijanizmu u djelima Nozicka, Gauthiera i Blocka. Analizira se pristup predstavnika lijevog libertarijanizma (Steiner i Otsuka) koji su prihvaćali temeljno libertarijansko načelo vlasništva nad sobom, ali su bili na stajalištu strogog Lockeova uvjeta i egalitarnog vlasništva nad vanjskim resursima, kao i pristup onih koji su odbacivali načelo vlasništva nad sobom, smatrajući da ono stvara nepopravljivu nejednakost među ljudima (Cohen). Prikazan je i srednji pristup, oslonjen na Simmonsovu teoriju, koji Lockeov uvjet tumači u smislu pravičnosti i prvobitno stjecanje smatra legitimnim ako ono ne ugrožava mogućnost stjecanja imovine, zadovoljavanja potreba i udobnosti, ali ne jamči zadovoljenje svih potreba, već se temelji na ostvarivanju mogućnosti. Autor je pružio kritiku i desnog i lijevog libertarijanizma, analizirajući njihove nedostatke i nedorečenosti.

KLJUČNE RIJEČI: John Locke, Lockeov uvjet, desni libertarijanizam, lijevi libertarijanizam, egalitarizam.

Lockean proviso in the context of libertarian political philosophy

PETAR ŠTURANOVIĆ

ABSTRACT: In this paper, the author analyzes John Locke's theory of property, particularly the Lockean proviso within the initial acquisition in the state of nature (“enough, and as good, left in common for others”), and its influence on libertarian doctrine. A fruitful discussion of Locke's theory of property was initiated by Robert Nozick by modifying the Lockean proviso within the initial acquisition, which in his view is legitimate if it does not worsen the position of others. The author deals with the rejection of the Lockean proviso by the radical right-libertarianism of Rothbard, Hoppe, and Schmidt, as well as the weakened proviso in conventional libertarianism in the works of Nozick, Gauthier, and Block. The approach of left-libertarians (Steiner, Otsuka), who accept the fundamental libertarian principle of self-ownership, but take the position of the strict Lockean proviso and the egalitarianism.

tarian ownership of external resources, is analyzed, as well as those who reject the principle of self-ownership, believing that it generates irreparable inequality among people (Cohen). A middle approach based on Simmons's theory is presented, which interprets the Lockean proviso in terms of fairness, making the initial acquisition legitimate if it does not jeopardize the possibility of acquiring property and meeting needs and comfort, but does not guarantee the satisfaction of all needs. The author provides a critique of right- and left-libertarianism, analyzing their shortcomings and ambiguities.

KEY WORDS: John Locke, Lockean proviso, right-libertarianism, left-libertarianism, egalitarianism.

How should we justify moral principles? A constructivist defense of fact-sensitivity

ADELIN-COSTIN DUMITRU

ABSTRACT: Constructivism is the metaethical position stating that although we cannot have direct access to moral facts, we can still come up with a set of principles that can be justified and that ought to be respected by individuals. The strength of these moral principles derives from the fact that they are the result of a procedure respecting certain desirable conditions. Constructivism concerns the methodology of political philosophy, being preoccupied with the process of generating and justifying moral principles. In this review article I present the main contentions of constructivism (focusing especially on the Kantian constructivism advanced by Rawls and Scanlon), describe its positioning on the realist–antirealist axis, and compare it with its main competitor in the field of metaethical views, intuitionism. I dedicate a separate section to the method of reflective equilibrium, which represents an important part of several metaethical accounts, be they constructivist, realist, or intuitionist. I show how reflective equilibrium represents the main instrument constructivists can employ in order to capture the appeal of relying on intuitions in moral theorizing, without leaning toward intuitionism. Toward the end of the article I present G. A. Cohen's (2003, 2008) criticism of constructivism. I focus on the replies Ronzoni and Valentini (2008), Hall (2013), de Maagt (2014, 2016) and Rossi (2016) give to Cohen, ending with a criticism of my own.

KEY WORDS: Constructivism, fact-sensitivity, intuitionism, realism and antirealism, reflective equilibrium

Kako bismo trebali opravdavati moralna načela? Konstruktivistička obrana osjetljivosti na činjenice

ADELIN-COSTIN DUMITRU

SAŽETAK: Konstruktivizam je metaetičko stajalište prema kojemu, iako ne možemo imati izravan pristup moralnim činjenicama, još uvijek možemo iznaći skup načela koja se mogu opravdati i koja pojedinci trebaju poštovati. Snaga ovih moralnih načela izvodi se iz činjenice da su ona rezultat procedure koja poštuje određene poželjne uvjete. Konstruktivizam se odnosi na metodologiju političke filozofije i zaokupljen je procesom stvaranja i opravdavanja moralnih načela. U ovom preglednom članku prikazujem glavne tvrdnje konstruktivizma (usredotočujući se posebice na kantovski konstruktivizam Rawlsa i Scanlona), opisujem njegovu poziciju na osi realizam-antirealizam i uspoređujem ga s njegovim glavnim suparnikom u području metaetičkih shvaćanja: intuicionizmom. Poseban odsječak posvećujem metodi reflektivnog ekvilibrija koji predstavlja važan dio nekoliko metaetičkih shvaćanja, bez obzira na to jesu li ona konstruktivistička, realistička ili intuicionistička. Pokazujem da reflektivni ekvilibrij predstavlja glavno oruđe koje konstruktivisti mogu upotrijebiti kako bi obuhvatili privlačnost pozivanja na intuicije u moralnom teoretiziranju, a da pritom ne naginju intuicionizmu. Na kraju članka prikazujem kritiku konstruktivizma koju je dao G. A. Cohen (2003, 2008). Usredotočujem se na odgovore Cohenu koje nude Ronzoni i Valentini (2008), Hall (2013), de Maagt (2014, 2016) i Rossi (2016), završavajući s vlastitom kritikom.

KLJUČNE RIJEČI: Konstruktivizam, osjetljivost na činjenice, intuicionizam, realizam i antirealizam, reflektivni ekvilibrij.

O primatu negativne slobode

PREDRAG KRSTIĆ

SAŽETAK: Prvi dio rada posvećen je izlaganju razumijevanja dva pojma političke slobode Isaiaha Berlina: pozitivnog i negativnog. Posebna pozornost posvećuje se određivanju negativne koncepcije slobode i vrijednosnog pluralizma. Drugi dio rada navodi neke relevantne i utjecajne primjedbe koje su upućene, ili se mogu uputiti, Berlinovu binarnom razvrstavanju slobode, kao i odgovore apologeta negativne slobode na te primjedbe. Također se prikazuju alternativne konceptualizacije slobode, prije svega MacCallumova "tripartitna" te Skinnerova i Pettitova "republikanska", ne bi li se izoštrile točke spora. U kratkom zaključku se sugerira da negativna sloboda nije dovoljan, ali jest neophodan uvjet svakog smislenog govora o njoj. Autor izražava uvjerenje da se takva interpretacija podudara s Berlinovom namjerom.

KLJUČNE RIJEČI: Isaiah Berlin, negativna sloboda, pozitivna sloboda, republikanska sloboda, dominacija, vrijednosni pluralizam.

On the primacy of negative liberty

PREDRAG KRSTIĆ

ABSTRACT: The first part of the paper is dedicated to the presentation of the understanding of Isaiah Berlin's two concepts of political liberty: positive and negative. Special attention is paid to defining the negative conception of liberty and the value of pluralism. The second part of the paper lists some relevant and influential remarks that have been made – or that can be made – to Berlin's binary classification of liberty, as well as the responses of the apologists of negative liberty. Alternative conceptualizations of liberty are also presented, primarily MacCallum's "tripartite" and Skinner's and Pettit's "republican" visions, in order to sharpen the points of contention. In short conclusion, it is suggested that negative liberty is not enough, but is a necessary condition for any meaningful discourse to be made about it. The author is convinced that such an interpretation coincides with Berlin's intention.

KEY WORDS: Isaiah Berlin, negative liberty, positive liberty, republican liberty, domination, value pluralism.